

Arrest

nr. 72 454 van 22 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. TREMMERY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt op 1 februari 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op 2 februari 2009.

Op 17 februari 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 februari 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij arrest van 17 mei 2010 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep dat verzoeker had ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 22 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 augustus 2011 geeft de arts-adviseur haar advies over de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 18 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.02.2010 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22.06.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige psychiatrische aandoening bij de betrokkene niet toelaat de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

(…).”

Op 6 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“- EERSTE MIDDEL -

Schending van de zorgvuldigheidsnorm en de rechten van verdediging

Verweerster kan haar eigen tekortkomingen niet inroepen om een aanvraag af te wijzen. Verzoeker heeft aan alle voorwaarden voldaan bij het indienen van zijn aanvraag. Zijn medische toestand was actueel. De noodzaak tot medische behandeling kon beoordeeld worden op het ogenblik van de aanvraag.

Enkel het feit dat men anderhalf jaar gewacht heeft alvorens de aanvraag te onderzoeken ligt aan de oorsprong van het gebrek aan actualiteit van de aanvraag. Actuele gegevens waren beschikbaar en konden opgevraagd worden. Verzoeker, die nog steeds onder behandeling is, kon aan zijn behandelend arts onmiddellijk een nieuw attest verkrijgen. Zijn ziektebeeld, noch de behandeling en de medicatie zijn gewijzigd.

Dr. G. deelt ook uitdrukkelijk in zijn attestering mee dat verder informatie bij hem kan bekomen worden. Hier werd niet door de arts-attaché niet op ingegaan. De actuele informatie was dus wel degelijk voor handen.

Uit de neergelegde stukken blijkt duidelijk dat er een ernstige medische problematiek is die niet spoedig kan opgelost worden. Er kon niet van uitgegaan worden dat er de problematiek opgelost is en dat er geen bezwaar is tegen terugkeer.

De zorgvuldigheidsnorm werd niet gerespecteerd. Een eigen nalatigheid (tijdige behandeling) wordt gebruikt als reden om een verblijf af te wijzen.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de arts-attaché aangaf dat bij gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige psychiatrische aandoening bij verzoeker, het onmogelijk is de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, of om de beschikbaarheid van een dergelijke behandeling te beoordelen in het land van herkomst. De verwerende partij wijst erop dat er volgens de adviserende arts geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Kosovo. In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat ook niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoeker gewoonlijk verblijft.

De verwerende partij wijst erop dat verzoeker een regularisatie heeft aangevraagd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dus om een gunst verzoekt, zodat het aan hem is om te bewijzen dat zijn medische problematiek van die aard is dat hij geregulariseerd zou moeten worden. Het komt in eerste instantie aan verzoeker toe om zijn dossier te stofferen en waar mogelijk te actualiseren. Hij moet zijn procedure opvolgen. De verwerende partij wijst erop dat geen enkele wetsbepaling de verplichting oplegt om een onvolledig dossier te laten aanvullen met bijkomende gegevens of waaruit verzoeker zou kunnen afleiden dat hij zou vrijgesteld zijn van de verplichting om zijn dossier zorgvuldig op te volgen.

De verwerende partij stelt dat verzoeker *in casu* niet heeft aangetoond dat de beslissing onredelijk lang is uitgebleven. Zelfs al zou verzoeker de mening toegedaan zijn dat hij lang heeft moeten wachten, dan nog is het niet duidelijk welke rechten verzoeker meent hieruit te kunnen putten. In geen geval kan dit volgens de verwerende partij leiden tot het verlenen van een regularisatie of een vrijstelling van de plicht om zijn dossiers nauwgezet op te volgen. Er werd beslist op basis van alle elementen die voorhanden waren in het dossier. Verzoeker toont volgens de verwerende partij niet aan dat het onderzoek onzorgvuldig is gebeurd.

2.3. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker wijst erop dat er anderhalf jaar gewacht is vooraleer een beslissing werd genomen en dat dit aan de basis ligt van het aan verzoeker verweten gebrek aan actualiteit van de aanvraag. Was aan verzoeker actuele informatie gevraagd, hij had deze onmiddellijk kunnen bezorgen.

Er dient te worden vastgesteld dat, wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, niet onderbouwd is met bewijskrachtige stukken, het bestuur de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – niet op de hoogte moet stellen of uitnodigen om hieromtrent zijn mening te geven. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van verzoekers aanvraag en tevens zoals dit sinds 10 januari 2011 geldt, voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst. Dit brengt ook mee dat verzoeker, indien hij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, hij deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvrager zelf. Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken.

Waar verzoeker aanvoert dat het beginsel van de redelijke termijn geschonden zou zijn, heeft hij geen belang bij dit onderdeel van het middel. Door het ontvankelijk verklaren van zijn aanvraag *dd.* 22 juni 2010 beschikte verzoeker immers over een tijdelijk legaal verblijf voor de duur van de behandeling ten gronde van zijn aanvraag.

In zoverre verzoeker de schending zou aanvoeren van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (*Cf.* RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; *cf.* ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). Door de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen niet ingewilligd. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar houdt een beoordeling in van zijn aanvraag. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Gelet op de voorhanden zijnde informatie in het dossier, kon de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding steunen op het oordeel van de arts-attaché dat het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige psychiatrische aandoening, niet toelaat de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen of de beschikbaarheid van deze behandeling te beoordelen in het land van herkomst, en bijgevolg te oordelen dat het aangehaalde medisch probleem niet kon worden aangenomen als grond om de verblijfsvergunning toe te kennen aan verzoeker.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET